

Algemene Vereniging voor Liefhebbers van
SAARLOOSWOLFHONDEN

Jaargang 8 Nr. 4

Beste leden,

Den Haag, 16 november 2014

Terwijl de regen tegen het raam tikt, schrijf ik het voorwoord voor het clubblad. Een deel van jullie heeft enkele uren geleden weer een gezellige, maar natte AVLS wandeling achter de rug, met daarop volgend traditiegetrouw het afnemen van de ECVO oogtesten. Niet alleen AVLS leden, maar ook enkele NVSWH leden hadden zich aangemeld om een test te laten uitvoeren. Ook zij zijn bij ons uiteraard van harte welkom bij dit soort bijeenkomsten.

Heel wat onderwerpen passeren dit maal in het clubblad weer de revue. Zoals 'De wolven van Noord Amerika', een nieuwe serie over een troep wolven in het Yellowstone park in de VS en het tweede deel in de serie over gedragsproblemen bij wolfhybriden.

Ook het interview met Henk en Ine Roos en hun verhaal over herplaatser Seven is het lezen meer dan waard. Dat geldt ook voor het artikel van Johan Berends over het belang van een gezonde genenvariatie in een kleine populatie. Peter Dvorak signaleert een nieuwe trend: "Wolfhonden". Ook een verslag van de eerste beoordeling van de selectiecommissie van onze eerste outcrosspups. Tot slot een spannend avontuur van Jan Dirkzwager toen hij met zijn vrouw en zijn twee Saarlooswolfhonden op vakantie was in Frankrijk.

Kortom, weer genoeg leesvoer voor een regenachtige avond! Rest mij jullie nog namens bestuur en redactie hele fijne kerstdagen en een gelukkig en gezond 2015 toe te wensen, te midden van jullie dierbaren en huiswolfjes!

Met vriendelijke groet,
Reinier van Wattum, voorzitter

- 5 De wolven van Noord-Amerika
- 6 De blik van de wolf, deel 2
- 8 Manifestatie Landleven
- 9 Beoordeling outcrosspups
- 10 Interview met Henk en Ine Roos
- 13 Wolfhonden, de nieuwe trend
- 15 Oogonderzoek, Nieuw leven
- 16 Een gezonde genenvariatie
- 17 La vache qui rit

COLOFON

VOORZITTER:

Reinier van Wattum

SECRETARIS:

Jacqueline van Koesveld

PENNINGMEESTER:

Robbert Haas

BESTUURSLEDEN:

Marijke Saarloos

Esther Siteur - van Rijnstra

REDACTIE:

Johan Berends

Hella Liefthing

Peter Piers

FOTO'S:

Naomi de Boer- Straver, Gerard de Moor, Ineke Pompen, Henk Roos, Meike van Hoek, Johan Berends, Mijke van Heyningen Jan Dirkzwager, Jacqueline van Koesveld, Etta van der Molen, Conny Reek.

Onze doelstelling

De Saarloos Wolfhond is als ras gefokt door Leendert Saarloos (1884-1969). De AVLS behartigt als rasvereniging de belangen van alle Saarlooswolfhonden, ongeacht waar de hond is gefokt. Het is geen hond voor iedereen, maar voor een kleine groep liefhebbers, die zijn kwaliteiten en beperkingen op waarde weet te schatten. Het zeldzame en bijzondere ras heeft nog veel natuurlijke instincten.

De AVLS is erkend door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied. De vereniging wil het ras voor de toekomst behouden en iedereen die de Saarloos Wolfhond in zijn hart heeft gesloten, informeren over alle aspecten van het ras.

De fokkerij is in handen van toegewijde leden bij wie welzijn en gezondheid van de honden altijd centraal staan. Het ras heeft een smalle en kwetsbare genenpool. Daarom wil de AVLS de genenpool waar mogelijk verbreden. Dit aspect van ons fokbeleid zal voor het behoud van ons ras van onschatbare waarde zijn.

De AVLS verwelkomt iedereen, met of zonder hond, en kent geen ballotage. Het enige wat we vragen is dat je als lid achter onze doelstellingen staat.

De statuten en het huishoudelijk reglement vind je op onze website. Voor alle vragen over gezondheidscertificaten, adreswijzigingen, lidmaatschap en verdere informatie, mail je naar: secretaris.avls@gmail.com

Bezoek ook onze website: www.avls.nl

Correspondentieadres:

Secretariaat AVLS, De Ruyterweg 11, 2665 AL Bleiswijk.

Lid worden

Wil je het werk van de AVLS steunen? Word lid! Je kunt je aanmelden op: www.avls.nl> vereniging> lid worden.

De contributie bedraagt € 27,50 per jaar, te betalen voor 1 april. (nieuwe leden na 1 juli half geld). Eenmalig inschrijfgeld € 10. Gezinsleden € 17,50 per jaar. Raadpleeg de website voor meer informatie. www.avls.nl

De contributie overmaken op IBAN banknummer:

NL 77 RABO 0115 957 707
BIC/Swift Code RABONL2U

Ten name van: Ver. Voor Liefhebbers van Saarloos. Onder vermelding van: contributie.

Maak het jezelf en ons gemakkelijk en vraag een automatische incasso aan. secretaris.avls@gmail.com

Zou zo maar kunnen!

Onze vereniging beschikt over een goed gevuld fotoarchief. Sommige leden sturen af en toe foto's op. Die komen goed van pas als de redactie voor ons clubblad foto's nodig heeft. We weten allemaal hoe fotogeniek onze honden zijn. Ook puppy's! Stuur eens een foto op. Scherp, in kleur en in groot formaat. Het zou zo maar kunnen dat die geplaatst wordt. joh.berends@gmail.com

De wolven van Noord-Amerika, deel 1

De oervader van alle honden, ook van de Saarloos Wolfhond, is Canis Lupus. Dat is zijn wetenschappelijke naam, maar wij kennen hem beter als de wolf. Met een schofthoogte variërend van 66 tot 96 centimeter, met een lengte tot ruim 2 meter van de neus tot het eind van de staart gemeten en met vijftig kilo spieren en tanden is het een roofdier dat je serieus moet nemen. Maar bij de geboorte is de wolf blind en doof. Wolven zijn geen geboren jagers. De welpen moeten het leren. Daarover gaat het eerste deel van deze serie.

Vertaling en bewerking Johan Berends

De wildernis van Noord-Amerika is een paradijs voor planteneters. Het is ook het jachtgebied van twee van de dodelijkste roofdieren van dit continent: de wolf en de poema. Een wolvenjong kan niet lopen, laat staan jagen. De welpen zijn volkomen afhankelijk van hun moeder, de alfateef van de roedel, die op haar beurt afhankelijk is van haar partner, de alfareu. Hij komt met zijn roedel voedsel brengen dat tijdens de jacht is gedood. Bijvoorbeeld bizonvlees. Bizons zijn de sterkste dieren van Noord-Amerika. Ze kunnen wolven doden met hun negenhonderd kilo spieren, hoeven en hoorns. Wolven observeren een kudde bizens dagenlang en zoeken voortdurend naar zwakke plekken. Ze speuren naar oude, gewonde of jonge dieren. Maar bizens verbergen de zwakke dieren in het midden van de kudde. Om de sterke van de zwakke dieren te scheiden proberen de wolven de kudde op hol te laten slaan. Dat lukt vaak als jonge bizens in paniek raken en de kudde in hun paniek meeslepen. Wolven zijn geboren hardlopers. Ze kunnen in 3 minuten wel een kilometer afleggen en dat tempo houden ze urenlang vol. Ze kunnen een afstand van zo 'n 200 kilometer per dag afleggen. Veel achtervolgingen op de prooi duren echter hooguit 100 meter. Als de kudde prooidieren standhoudt, geven de wolven het al snel op om energie te sparen. Bij wolven slaagt nog geen 10 procent van alle jacht pogingen.

Vasthoudend

Als een kalf te dicht bij de rand van de kudde komt, zien de wolven vaak hun kans schoon. Maar de kudde laat een jong niet zomaar in de steek. Volwassen bizens proberen het jong te redden. Meestal lukt dat. Maar wolven zijn zeer vasthoudend en als een aanval mislukt gaan ze snel op zoek naar een ander dier in de kudde, bijvoorbeeld een volwassen maar gewonde bizon. Anders dan jonge bizens moeten volwassen bizens zichzelf redden. Voor hen komt geen hulp van andere bizens als ze in gevaar komen. Maar een bizon isoleren van zijn kudde is lastig en hem doden is

nog veel lastiger. Bizens hebben een enorm uithoudingsvermogen en de wolf is niet gebouwd om snel te doden. Zijn kaken vol tanden zijn het enige wapen van de wolf. Eén wolf kan een bizon niet aan, dat kan alleen met de overmacht van de roedel.

Te gruwelijk

Geïsoleerde bizens die worden achtervolgd worden door wolven, zoeken vaak beschutting in het water. Maar als de roedel ze te pakken krijgt, hebben ze geen verweer meer. Er worden dan grote stukken vlees uit het nog levende dier gescheurd. Een beeld dat je meestal niet ziet in natuurfilms omdat het te gruwelijk is. Maar de natuur is niet altijd lief en mooi, zeker niet als het om leven of dood gaat. De wolven zijn na een dergelijke jachtpartij vaak te uitgeput om te eten. Maar er is van één bizon zeker een week te eten. Er wordt weinig verspild, alleen een paar grote botten en de schedel blijven over. Raven pikken het karkas daarna helemaal kaal.

Een bizon wordt aangevallen door wolven

Leerproces

De alfateef jaagt niet mee als ze welpen heeft. De roedel komt haar vlees brengen dat opgegeven wordt. Het is al voorverteerd en op lichaamstemperatuur. Het is ook voor de welpen bedoeld als ze geen moedermelk meer drinken. De welpen gaan voor het eerst mee op jacht als ze zo 'n 6 maanden oud zijn. Na twee maanden hebben de jonge welpen het hol verlaten en drinken geen melk meer bij de moeder. Ze worden nu beschermd door de roedel. De alfareu bezorgt hen voedsel en ziet erop toe dat de welpen als eerste eten. Het leven is nog gemakkelijk voor de welpen, het enige wat ze doen is eten, slapen en spelen. De welpen leren alles door naar de volwassen dieren te kijken en hun na te doen. Ze oefenen ook in huilen. Ze hebben veel te leren, want een prooi doden kan levensgevaarlijk zijn.

*Bron: Michael Stedman. National History New Zealand.
Foto: Wikimedia*

De blik van de wolf reikt tot in onze ziel, deel 2

De eerste generatie wolfhonden die Leendert Saarloos fokte, waren wolfhybriden. Saarloos selecteerde jarenlang streng op karakter en dienstbaarheid. Hierdoor is een door en door betrouwbaar en gedomesticeerd hondenras ontstaan. Dat is anders bij wolfhybriden, rechtstreekse kruisingen tussen wolf en hond. Wolvenkenner Kent Weber en zijn vrouw Tracy Ane Brooks zijn met hondengedragstherapeute Jennifer McCarthy, fel gekant tegen het fokken en houden van wolven en het kruisen van wolven met honden. In Cesar Millans tv programma 'The Dog Whisperer' gaat Jennifer McCarthy op bezoek bij een aantal eigenaren van wolfhybriden. De eerste is Sheba die met ernstige gedragsproblemen kampt.

Vertaling en bewerking Johan Berends

De staart, de rug, de vacht en de hele houding van de nog jonge teef Sheba doen sterk denken aan de wolf. 'Ze zal nog uitzwaren en verder groeien als ze volwassen wordt. Dan wordt ze nog sterker en groter dan ze nu al is. Met een wolfhybride zoals Sheba sta je oog in oog met een *worst-case-scenario*. Je hebt te maken met het wilde instinct van de wolf en het gedomesticeerde instinct van de hond. Iedere eigenaar van een wolfhybride kan het dier het best als een wolf behandelen en niet

Jennifer McCarthy "The wolf woman"

als een hond. Je moet vooral letten op de lichaamstaal van hun wilde instinct zegt Jennifer McCarthy als ze Sheba observeert. Ze is gedragstherapeut en expert wolvengedrag in de VS

Pitbull

Dan ziet Sheba opeens Daddy, de geliefde pitbull van Cesar Millan. Sheba's nekharen gaan recht overeind staan, haar staart gaat omhoog en haar oren staan gespits naar voren: haar jachtinstinct is geactiveerd. Daddy is in huis en Sheba wil dwars door de glaswand van de schuifpui naar binnen stormen. 'Wolven zullen op eigen terrein zonder pardon een vreemde wolf doden die hun gebied binnendringt.

Doodsoorzaak nummer 1 bij wolven zijn gevechten om het territorium,' zegt Jennifer McCarthy. En dit is Sheba's territorium! Door achterom een deur te openen weet Sheba toch bij Daddy te komen. Cesar loopt zeer bezorgd de wolfhybride achterna, die dominant gedrag over Daddy toont en haar poot op zijn rug legt. Cesars hond is echter een wijze, oude rakker.

Hij weet de situatie goed in te schatten en te de-escaleren door niet in te gaan op de provocaties van Sheba. Hij negeert de wolfhybride volkomen. Het gaat goed. Sheba is zeer geïnteres-

seerd in de oude reu. Je kunt bijna horen hoe haar hersenen op volle toeren draaien.

Eindelijk laat ze haar staart zakken. Het ijs is gebroken. Daddy is een goedmoedige, vriendelijke reu en Sheba is nog een jong teefje. Dat scheelt enorm.

Sociaal gewenst gedrag

McCarthy: 'Wolven zijn ongelooflijk slim. Ze kopiëren gedrag van soortgenoten en daar leren ze van. Daarom wil ik voorstellen om Sheba in contact te brengen met een oudere welopgevoede reu waarvan Sheba sociaal gewenst gedrag kan overnemen. Ze zal kalmer worden met een dominante, stabiele reu om haar heen.'

Nancy Galvez, het bazinnetje van Sheba, laat zien waar Sheba de omheining heeft gesloopt. Het ziet er erg indrukwekkend uit, maar volgens Jennifer is dit nog maar het begin: 'Wacht maar tot Sheba 4 of 5 jaar oud is. Dit is echt kinderspel voor haar.' Nancy's echtgenoot vertelt dat zijn vrouw graag wil knuffelen met Sheba, maar volgens Jennifer verstaan wolven en wolfhybriden onder knuffelen heel iets anders dan mensen. Een gesocialiseerde wolf zal naar je toekomen, je gezicht en je neus besnuffelen en je dan likken op de mond. Sheba wilde graag met

Nancy spelen, maar haar bazinnetje liep daarbij grote striemen en bloeduitstortingen op. Jennifer laat het gebit van Sheba zien. Haar slagstanden en kiezen zijn enorm en nu al groter dan die van een hond. En ze is nog niet eens goed uitgegroeid. Als ze 'speels' in de kuiten van haar bazin bijt, is het bijna alsof een warm mes door de boter snijdt. Dat verklaart de vele kwetsuren van Nancy en dat zal in de toekomst alleen maar erger worden.

Jachtstand

Nancy laat zien hoe ze met Sheba speelt. Ze loopt zwaaiend met haar armen om Sheba heen. De wolfhybride gaat onmiddellijk in de jachtstand. Het spelend bedoelde gezwaai met de armen en het weglopen, is voor haar als een gewonde prooi die wegrent. Jennifer laat zien hoe dat werkt. Als ze net als Nancy zwaaiend met haar armen wegloopt en 'per ongeluk' struikelt, stormt Sheba onmiddellijk naar haar 'prooi' toe en bijt Jennifer venijnig in haar kuiten. Het dreigt uit de hand te lopen. Het gedrag van Sheba is in essentie gelijk is aan dat van een hond, er zit alleen veel meer kracht achter:

onderdanigheid en dat ze zich heeft overgegeven. Dit moet nog wel een paar maal herhaald worden, want het tij is nog lang niet gekeerd. 'Een wolf kan opeens stoppen met waar hij mee bezig is, alleen door de blik van een andere wolf,' zegt Jennifer. Ze moedigt

voldoende schaduw tegen de felle zon. Het terrein moet minstens 500 vierkante meter groot zijn met een omheining van 2,40 meter hoog die onder de grond in beton is gestort.

Houdini

Sheba zal met graven onmiddellijk proberen te ontsnappen. 'Het zijn, net als Houdini, echte ontsnapingskunstenaar,' zegt Jennifer McCarthy. Het is mooi als de omheining wolfhybridenproof is, maar het kan niet zo zijn dat het dier er dan nooit meer uitkomt. Met haar de natuur ingaan is veel belangrijker voor je binding met dit dier, dan knuffelen en liefde te geven. Wolven kunnen in de vrije natuur makkelijk 70 kilometer per dag afleggen. Dit natuurlijke gedrag moeten de baasjes nabootsen door met Sheba lang in de bossen te wandelen en flink te rennen. Nancy vindt het fijn dat ze nu meer controle over Sheba heeft gekregen, maar vooral en dat ze Sheba nu beter begrijpt. Ze heeft geen keus. Ze moet de wolfhybride een ruimere omgeving bieden en voortdurend met haar werken. Iedereen in het gezin moet meewerken. Nancy's man wil ook meewerken nu hij heeft gezien wat er bereikt kan worden. De volgende keer gaat het over Ramses, een wolfhybridenpup uit een opvangcentrum die bang is voor alles.

de enorme kracht van de wolf. Jennifer moet nu ingrijpen. Ze pakt Sheba resoluut bij haar kraag en dwingt het dier haar in de ogen te kijken. Dan laat ze een vervaarlijk gegrom horen. Onmiddellijk zien we een gedragsverandering bij Sheba. Ze kijkt weg, haar staart gaat naar beneden en haar oren gaan plat in haar nek. Zo toont ze Jennifer door middel van lichaamstaal haar

Sheba's baasje Nancy aan ook op deze manier haar dominantie over Sheba te tonen. Jennifer doet het voor. Nancy grijpt Sheba bij haar kraag, kijkt haar strak in de ogen, gromt, laat haar los en negeert de teef daarna. Dit heeft inderdaad effect. Sheba onderwerpt zich, zij het nog aarzelend, aan haar bazin. Volgens Jennifer moet Sheba een robuuste omheining krijgen met

Foto's: Pettalk, Komar, Mission Wolf.
Bron: SueAnn Fincke voor NGC.

Landleven 2014

Het is alweer een tijdje geleden maar toch willen we nog even terugblikken op de manifestatie 'Beleef Landleven.' Op uitnodiging van de Stichting Zeldzame Huisdierrassen gaven we op zondag 7 september acte de présence. Er waren zo'n 15.000 belangstellenden. Iedereen genoot van het mooie najaarsweer.

De belangstelling voor onze honden was enorm en ook de rassenparade werd door het publiek druk bezocht. Dit alles vond plaats in de idyllische omgeving van het Nederlands Openluchtmuseum in Arnhem.

Beoordeling outcrosspups door de selectiecommissie

de selectiecommissie aan het werk

Op 1 oktober beoordeelde de selectiecommissie de pups van Hara en Zayas. Fokster Etta van der Molen heeft, naast twee Saarlooswolfhonden, ook een Bordercollie, een Mechelaar en een Duitse Herder, die allemaal meededen aan de opvoeding van de pups. Misschien dat ze daardoor erg rustig en stabiel waren. Ze begroetten alle leden van de commissie vriendelijk en gingen daarna door met spelen. Als het zo uitkwam vielen ze in slaap. Jan Ebels en Francis Timmerman bekeken de pups, Marianne Eggink noteerde de bevindingen en Maria Ebels maakte foto's. Op de leeftijd van zes weken is een beoordeling uiteraard een momentopname. Er kan nog veel veranderen.

Reu: Athos

Ogen: amandelvormig, goed van kleur. Oren: vrij hoog geplaatst, redelijk groot. Hoofd: wigvormig, snuitje iets korter dan voorhoofd, vlakke schedel, goeie stop. Gebit: schaargebit. Lichaam: goede voorborst, mooie schouderligging en hoeking, lichaam met vlakke ribben, goeie ribbenkast. Goede bekkenligging, lange staart. minder body en vlakker in rib, achter sterker gehoekt, balletjes zijn nog niet te voelen. Hoogte-lengte verhouding: prima. Voeten: mooie voeten met zwarte nagels. Vacht: prima, iets minder vacht.

Veelbelovend

Reu: Ankor

Ogen: amandelvormig, tikje schuin, goed van kleur. Oren: mooie vlezige oren, behaard. Hoofd: goed wigvormig, verhouding voorsnuit schedel 1:1 snuitje tikje korter dan voorhoofd, vlakke schedel, goeie stop. Gebit: schaargebit. Lichaam: schouder opperarm even lang, goed gehoekt, mooie voorborst, goede ribben redelijk vlak, goeie ribbenkast (staat normaal naar achter), goede rug, goede bekkenligging, lange staart, staart aanzet goed, achterhoeking goed, hoogte lengte verhouding prima, 1 balletje gevoeld. Voeten: mooie voeten met zwarte nagels. Vacht: prima, mooie vacht. Qua bone en uitstraling een echte reu. Veelbelovend

Teef: Aowijn

Ogen: amandelvormig, goed van kleur. Oren: mooie oren, goed behaard. Hoofd: iets breder hoofd, mooi wigvormig, donker pigment, verhouding voorsnuit schedel 1:1 snuitje tikje korter dan voorhoofd (kortste van de 3), vlakke schedel. Gebit: krap schaargebit. Lichaam: mooie voorborst, goed gehoekt voor en achter, goede bekkenligging, goede staart, staart aanzet goed, hoogte lengte verhouding prima, goede ribkorf. Voeten: mooie voeten met zwarte nagels. Vacht: prima, mooie vacht.

Veelbelovend

Henk en Ine Roos, de nieuwe eigenaren van Seven:

'Je moet je aanpassen, dan maak je echt diep contact'

Er kunnen altijd omstandigheden zijn waardoor een Saarlooswolfhond niet langer meer in zijn roedel kan verblijven. Gelukkig komt het maar af en toe voor dat een hond moet worden herplaatst. Soms gaat dat wat moeilijker, soms wat makkelijker, want de ene hond is nu eenmaal wat anders dan de andere. Maar in alle gevallen is het een emotioneel gebeuren voor zowel de hond als de eigenaren. In het geval van het teefje Seven (Sarinah Stille Kracht Bastaja) werd onze vereniging overspoeld met reacties. Reden genoeg voor de redactie om eens te kijken waar ze is terechtgekomen. Het kon niet beter: Seven is liefdevol opgenomen in de roedel van Henk en Ine Roos.

door Hella Liefing

"Het lijkt wel of je op gelijk niveau kunt communiceren. Ik zie hen echt als mijn gelijken." Hij moest wel een kleine overtuigingscampagne voeren, maar veel werk hoefde Henk Roos (53) uit Helmond er niet in te steken. Zijn vrouw Ine (43) ging snel voor de bijl toen 'pupje wit' onverwacht vrij kwam bij de Zaanse fokkers Michel en Danielle Bleij. De vierjarige herdermix Shadow die al bij de Roosjes woonde kreeg er een roedelgenoot bij. En Odin deed wat alle Saarlooswolfhonden doen: het leven van zijn eigenaren en hun idee

Henk en Ine Roos met hun honden

over honden voorgoed veranderen. Ine twijfelde wat. Ze hadden Shadow immers al, en ze vond de Saarlooswolfhond wel een beetje groot. "Bij nader inzien kwam dat misschien ook omdat wij vroeger thuis een Saarlooswolfhond hebben gehad", vertelt Ine. "Toen was ik natuurlijk een klein meisje, drie jaar of zo iets." Haar vader werkte bij de politie en wilde Caro van de Kilstroom trainen als politiehond. Het was 1974, en Caro had al een niet goed gelukte opleiding als blindgeleidehond achter de rug. Het werd niks en Caro ging terug naar de kennel. Henk: "Omdat Shadow al zo groot is, ben ik gewoon eens gaan kijken naar die schofthoogtes en dan is de Saarlooswolfhond helemaal niet veel groter dan Shadow."

Daarmee was het pleit beslecht. Ze waren het er altijd al over eens: een hond met een zo natuurlijk mogelijke uitstraling en uiterlijk, dat is het ideaal. En de herder stond, voor ze kennismaakten met de Saarlooswolfhond, op nummer 1. Een paar voorbeelden in de buurt en natuurlijk Google bracht de Saarlooswolfhond onder de aandacht. Henk ging op onderzoek uit. Hij ging met Shadow mee op een wandeling

van de AVLS, las alles wat hij te pakken kon krijgen, en ging kijken bij nesten en andere eigenaren. "Prachtig, die wolfachtige gang, die kop, die peinzende blik."

Het uiterlijk speelt een grote rol, maar het gaat Henk en Ine vooral om het karakter. Ze kunnen nu het verschil met de herder in hun eigen roedel goed observeren. "Odin trekt zijn eigen plan. Hij is geen slaafje, maar heeft een onafhankelijke geest. Als je zegt: Zit!, gaat hij eens rustig nadenken of hij aan je verzoek zal voldoen." Bij Shadow werkt dat anders: "In een herder zit veel pit, en die moet je onder controle houden als baas. Anders is de hond niet gelukkig. Het is veel gemakkelijker dan met een Saarlooswolfhond. Je neemt wat koekjes, je belooft als je iets aan het aanleren bent en de rest is een kwestie van goede commando's. Bij een Saarloos moet je eerder denken in verzoeken dan in commando's."

Ook in hun onderlinge communicatie zijn de Saarlooswolfhonden verder ontwikkeld, zegt Henk. "Dat zie je in onze roedel, maar zeker ook op wandelingen. Wij hebben hier het geluk dat we ze vlakbij los kunnen laten lopen,

Sara, Shadow en Odin

en het is zo mooi om dat natuurlijke gedrag te kunnen observeren." In het bos lopen ook herten, dus de baasjes moeten wel op hun hoede zijn. Ine: "Laatst kwam er een heel groot hert op het bospad recht op ons af. De honden waren met iets aan het spelen en hadden niks in de gaten. Gelukkig stond de wind goed, ze pikten de geur ook niet op. Ik ben maar heel hard naar de honden gaan roepen, en het hert ging er gelukkig vandoor." Een beetje opgelucht was Ine wel...

In huize Roos was wel nagedacht over de omvang van hun roedel. Drie zou ideaal zijn, maar gezien het feit dat er nog twee kinderen, een poes, en twee cavia's zijn, was besloten het op twee honden te houden. Maar het karakter van Shadow is nogal baasgericht, en het stel wilde toch nadenken over een Saarlooswolfhond als gezelschap voor Odin. Uitgerkend midden in dat nadenken en overleggen kwam het verzoek van de AVLS over Seven die moest worden herplaatst. "Seven is voor onze omstandigheden ideaal. Gesteriliseerd, dat was voor ons een voorwaarde met twee reuen in huis, en ze kan met katten overweg. Het ver-

haal achter de herplaatsing sprak ons ook aan." (Seven moest tot groot verdriet van de eigenaren weg omdat hun zoontje zwaar allergisch voor haar was, *red.*)

Henk stuurde meteen een mail. De eigenaren waren inmiddels al onder een stortvloed aan reacties bedolven. "We zijn op bezoek geweest, en volgens hen heeft Seven ons uitgekozen. Ze kwam inderdaad meteen naar ons toe, het voelde ook bij ons alsof het zo moest zijn." Seven ligt achter in de kamer met haar oren te draaien, ze heeft duidelijk gemerkt dat het over haar gaat. Haar zachte blik rust even op Henk, zwerft langs de slapende Odin en met een zucht sluit ze de ogen weer, kop op de gekruiste voorpoten. Het afscheid, vertelt Henk, was heel zwaar. Daarom houdt hij de vroegere eigenaren op de hoogte met foto's, filmpjes en verhalen en ze kunnen altijd langskomen.

De toekomst van het ras is voor Henk een uitgemaakte zaak. Verspreiding, verbreding, en een continu proces van outcross zal nodig zijn om het ras te behouden en nieuwe vitaliteit te geven. Hij is een groot voorstander van de

witte herder als eerste ras om in outcross mee te fokken, omdat hun karakter overeenkomt met de Saarlooswolfhond. "We zullen wel moeten. Als we niks doen, zijn over een aantal jaren alle honden drager van een erfelijke ziekte. En als we dat als hondenwereld zelf niet aanpakken, dan komt er vanuit de politiek wel iets op gang. Dan komt er een verbod op rashonden, om maar wat te noemen."

Van tegenstanders begrijpt hij niet zoveel. Zorgen over behoud van raszuiverheid deelt hij niet: "Wat is nou raszuiverheid? Het hele ras is begonnen met bastaarden, laten we wel zijn. En er is in het verleden ook wel gesmokkeld. Dat is eigenlijk maar goed ook, anders was het nog veel erger geweest." Henk deelt de zorg van de AVLS. Dekkingen mislukken te vaak en de gemiddelde nestgrootte loopt dramatisch terug. Bij de andere vereniging worden in Nederland allang geen puppen meer geboren. "En je kunt het niet bij één keer laten. Outcross moet je blijvend doen tot behoud van een vitale populatie".

Dierapotheker.nl
U wilt toch ook het beste voor uw dieren?

De beste producten
van de dierenarts...
thuisbezorgd!

2,95
verzend
kosten

100
petpunten extra
bij uw bestelling
gebruik code:
Plushorst

Dierenartsenpraktijk Horst e.o., Amerikaanseweg 33, Horst
Dierenkliniek de Oude Melkfabriek, Leunseweg 22A, Venray-Leunen
Dierenkliniek Blerick, Helling 1, Venlo-Blerick

BARFmenu

100%
Natuurlijke Diervoeding

BARFmenu diepvries versvoeding wordt gemaakt van uitsluitend vers
rauw vlees, verse organen en verse vleesbotten. Bevat van nature
een zeer hoog gehalte aan natuurlijke vitaminen en mineralen.

Geen chemische supplementen toegevoegd!
Geen rijst of granen - dus glutenvrij!

www.barfmenu.nl

TinLo

Tinlo BV
Wilgenlaan 3e
2051 TA Berkel en Rodenrijs
www.tinlo.nl

NATUURLIJK HET BESTE!

**GOED VOOR HUID,
VACHT EN VERTERING**

Bij elke hondenvoeding bepalen de kwaliteit, herkomst en samenstelling van de grondstoffen de kwaliteit van het product.

BIOFOOD natuurlijke hondenvoeding, geëxtrudeerd, geperst en vleesvoeding, bevat naast o.a. scharrelvlees, schapevet en natuurkruiden, de optimale dagelijkse hoeveelheid essentiële voedingsstoffen, waaronder eiwitten, vetten, vitaminen en mineralen, die bijdragen aan een goede gezondheid van uw hond.

BIOFOOD natuurlijke hondenvoeding.....natuurlijk het beste!

GEPERST

GEËXTRUDEERD

VLEESVOEDING

BIOFOOD

Meer informatie:
www.biofooddiervoeding.nl

Wolfhonden, de nieuwe trend

De lezers van ons clubblad zullen dit artikel van Peter Dvorak over het houden van Saarlooswolfhonden en Tsjechoslowaakse Wolfhonden hier en daar met opgetrokken wenkbrauwen lezen. Misschien draaft hij voor ons gevoel af en toe een beetje door, maar we weten allemaal dat het houden en opvoeden van een Saarlooswolfhond (de uitzonderingen daargelaten) niet iets is dat je er even bij doet. Hetzelfde geldt voor de Tsjechoslowaakse Wolfhond. Voor beide rassen is kennis, geduld en - vooral - liefde nodig. Maar we weten het: dat laatste krijg je duizend maal terug.

door Peter Dvorak

De wolf - de voorvader van onze honden - belichaamt voor veel mensen wat onze zogenaamde 'normale' honden niet meer hebben: dat primitieve, wilde, vrijheidslievende en mystieke. Er zijn veel legendes over de wolf, met angst en bewondering, en vrijwel niemand kan aan de fascinatie voor deze dieren ontkomen. Wolfhonden - dat wil zeggen kruisingen tussen echte wolven en honden - lijken onze behoeften voor het buitengewone, het ongerepte en bijzondere te bevredigen. Maar tegen welke prijs?

Wat zijn wolfhonden eigenlijk?

We hebben het hier niet over de Ierse Wolfshond of Borzoi, de Russische wolfshond. Die heten alleen zo. We hebben het over de Tsjechoslowaakse Wolfhond en de Saarloos Wolfhond.

Saarloos Wolfhond

Twee rassen die zijn gefokt met een bepaald doel: het verbeteren van de herder. Terwijl de Karpatenwolf aan de basis van de Tsjechoslowaakse Wolfhond stond, was de oermoeder van de Saarloos Wolfhond een Europese wolvin. Wolfhonden zien er, althans voor de leek, uit als een wolf en ze staan genetisch ook dicht bij de wolf dan bijvoorbeeld een Labrador of een Teckel. Men gaat ervan uit dat zuiver rekenkundig er nog zo'n 12-15% 'wolvengloed' stroomt in de huidige, officiële wolfhondenrassen.

Een riskante fascinatie

Veel liefhebbers van wolfhonden - en ik zeg bewust 'veel' en niet 'alle' - zijn gefascineerd door wolven, omdat ze een ideaal voorbeeld zijn van een persoonlijke vrijheidsbeleving: als een (eenzame) wolf door de omgeving lopen, onafhankelijk zijn, ongebonden, onbuigzaam, mystiek en in mysterie gehuld. Geen wonder dat veel van deze fans in gothic- of camouflagekleding rondlopen om zich van het conventionele, het normale en saaie te onderscheiden. Daarbij wordt vergeten dat de resterende 15% wolvengloed vaak een behoorlijke invloed

heeft op het karakter van de wolfhond, maar heel anders kan uitpakken dan wordt gedacht. En wat we ook vaak vergeten: de zelfbenoemde 'trappers' zijn in het dagelijks leven meestal gewone mensen, mijlener verwijderd van een onafhankelijk en vrij leven.

De wolf(hond) is heel anders

Vanwege de 'lone wolf' en omwille van 'moedig en onbuigzaam.' De wolf is een roedeldier en richt zich op een zeer stabiel roedel met een duidelijke hiërarchie. De wolf gaat in principe elk conflict uit de weg. Hij is verlegen, achterdochtig en gaat met een grote boog om vreemden heen. Dat doet hij niet uit lafheid, maar om een goede reden: door deze voorzichtigheid konden wolveroedels in het verleden overleven. De twee wolfhondenrassen hebben nog een deel van dit wolvergedrag in zich. Ze zijn onafhankelijker, achterdochtiger, terughoudender en zelfstandiger dan de meeste andere rassen. Om het simpel te zeggen: de wolfhond denkt niet echt dat hij mensen nodig heeft - hij accepteert hen als roedelleider, als hij het kan. Maar alleen dan.

Hoe is een wolfhond?

Een wolfhond - of het nu om een Saarloos of een Tsjech gaat - is een hond. Maar hij verschilt in een aantal opzichten sterk van andere 'normale' hondenrassen. Beide rassen zijn zeker niet voor beginners geschikt. Je moet over een behoorlijke hoeveelheid gezond verstand en kennis van honden beschikken om deze dieren te kunnen houden zonder dat op de korte of middellange termijn problemen opduiken. De fascinatie voor de wolfhond vormt tegelijk ook een risico.

Ongefilterd

Een wolfhond is een hond, maar wel een hond die veel oorspronkelijker en wolfachtiger is dan de meeste andere honden. Elke eigenschap van een hond, elke eigenheid is bij een wolfhond veel intenser dan bij een normale hond. Intenser wil hier niet zeggen: sterker. Want bij veel rassen werd een bepaald wolfachtig gedrag versterkt door er verder op door te fokken, terwijl ander gedrag werd teruggefokt of onderdrukt. In een wolfhond zijn nog steeds alle wolfachtige eigenschappen in bijna even sterke vorm aanwezig. Hij is nog steeds bij wijze van spreken 'ongefilterd'. Een wolfhond is als het ware in evenwicht met al zijn eigenschappen - niet één instinct weegt zwaarder dan het andere. De opvoeding en training is niet eenvoudig, omdat alle eigenschappen in ogenschouw moeten worden genomen.

Raceauto

Een wolfhond stelt geen andere eisen aan zijn eigenaar dan een gewone hond, maar het vermogen van die eigenaar om zijn wolfhond goed op te voeden moet veel uitgesprokener en duidelijker zijn. De meeste honden zijn over het algemeen geschikt voor het dagelijks gebruik en (kijk maar om je heen voor bewijs) ze doen het zelfs onder leiding van onervaren en incompetent hondenbezitters nog redelijk goed. Voor een wolfhond gaat dit niet op. Opvoedingsfouten, slordigheden en nalatigheden hebben direct effect. Direct en onmiddellijk. Een vergelijking die een beetje mank gaat: normale honden zijn een VW Golf waar iedereen min of meer mee kan rijden. Wolfhonden zijn raceauto's. De meeste

Tsjechslowaakse Wolfhond

automobilisten krijgen zo'n auto's niet eens aan het rijden. En na twee keer vastlopen is de koppeling al stuk. Een wolfhond is een 'plus 10' hond. Hij heeft een eigenaar nodig die tegen zijn capaciteiten is opgewassen.

Net iets meer

Mijn standpunt is duidelijk. Ik waarschuw er nadrukkelijk voor om als alledaagse hondenbezitter een wolfhond aan te schaffen. Het risico dat er iets verkeerd gaat en de hond na zo'n 2 jaar moet worden herplaatst, is eenvoudig te groot. Als eigenaar van een wolfhond moet je van alles net iets meer hebben: meer leiderscapaciteiten, meer geduld, meer ervaring, meer tijd, meer uithoudingsvermogen en - vooral - meer zelfvertrouwen. Want een labrador zal door een opvoedingsfout misschien een halve dag wat onzeker rondlopen, met een wolfhond kun je weer bijna van voren af aan beginnen. Je hebt zo twee of drie maanden nodig om het verloren vertrouwen weer op te bouwen. En gedurende die tijd zal jouw wolfhond je zeker niet als roedelleider zien. Wolfhonden zijn geweldige dieren, maar ze horen thuis in de handen van kenners. En fokkers die deze rassen als 'ideale familie hond' aanprijzen, moeten gewoon worden geboycot.

Karakterverschillen

Een ander belangrijk verschil met gewone hondenrassen is het volgende. Bij een teckel, poedel of labrador weet

je min of meer wat je krijgt. Het karakter van deze honden ligt vast. Vrijwel alle vertegenwoordigers van hondenrassen hebben een smalle waaier van karakter. Zo niet wolfhonden. Bij deze rassen kunnen niet alleen tussen de verschillende nesten, maar ook tussen nestbroers en nestzusters, grote karakterverschillen optreden. Wolfhonden zijn in dit opzicht de chocolade-doos uit 'Forrest Gump.' Je weet nooit wat je krijgt.

Ongecontroleerde fokkerij en hybriden

Met de wolfhondenrassen Saarloos Wolfhond en Tsjechoslowaakse Wolfhond wordt nog enigszins gecontroleerd gefokt. Er is in de afgelopen maanden en jaren echter - vooral in Frankrijk - een lucratieve handel met wolfhonden en hybriden ontstaan: alles wordt hier ingekruist wat maar enigszins op een wolf lijkt of daadwerkelijk wolf is en deze grabbelton wordt dan onder de naam 'wolfhond' voor zo'n € 3000,- verkocht. Aan mensen die met dat geld alsnog een eigen mislukte droom van avontuur en vrijheid, van mystiek en onbuigzaamheid willen vervullen. Daarbij schaden ze het dier en halen zichzelf een onoplosbaar probleem op de hals als statussymbool of 'levend schilderij.'

Vertaling: Johan Berends.

Bron: bestehunde.de

Met dank aan Mijke van Heyningen voor de foto van een Tsjechoslowaakse Wolfhond.

Wandeling en ECVO oogonderzoek op 16 november 2014

Ook als er niet met de hond wordt gefokt, is het belangrijk de ogen te onderzoeken op afwijkingen om de situatie in de populatie te monitoren. Na de druk bezochte wandeling op de Veluwe vond het onderzoek in Hoenderloo plaats. ECVO arts dr. A. Heijn onderzocht de honden. Zoals elk jaar droeg de AVLS weer bij in de kosten: € 12,50 per onderzochte hond ongeacht of de eigenaren lid zijn van de AVLS of niet. Dat hier behoefte aan is, bleek ook uit het feit dat leden van de NVSWH op deze middag hun honden lieten onderzoeken. In totaal werden 18 honden onderzocht.

Nieuw leven

Kaya Kadin van de Kilstroom heeft op zaterdag 25 oktober 6 pups ter wereld gebracht. Het waren drie reuen en drie teefjes, allen wolfsgrauw. De vader is Byela van Riva Odin Thorgal. De geboortegewichten lagen tussen de 335 en 465 gram. Gaia is een goede moeder en met de pups gaat het prima, laat fokster Jacqueline van Koesveld weten. Meer info over dit nest vind je op de website van de AVLS bij de nestmeldingen.

Chiara's nest

Khnemu Suan van het Callandshof heeft op donderdag 13 november 2014 vijf pupjes geworpen. Het waren 4 teefjes, 2 bosbruin, 2 wolfsgrauw, en 1 wolfsgrauw reutje. De vader is Cuan-to Yankoo d' Emozioni Breiz. Moeder en kroost maken het goed. De geboor-

Gaia met haar 6 pups

Chumani's Chiara Evora heeft op zaterdag 8 november 9 pups ter wereld gebracht. Het waren drie reuen en zes teefjes, allen wolfsgrauw. De vader is Baka Inu Laufeyra Sonr Loki. De geboortegewichten varieerden van 444 gram tot 545 gram, laat fokster Sylvia Weyrich weten. Kijk voor meer informatie over dit nest op de website van de AVLS.

Siuans nest

tegewichten varieerden tussen de 470 en 575 gram, laat fokster Conny Reek weten. Dit nest voldoet niet aan het VFR van de AVLS (artikel 2.2.1 herhaalcombinaties).

Lica Kadin van de Kilstroom is drachtig. Ze werd op maandag 29 september 2014 gedekt door Chumani's Endoran Arik. Op 29 oktober is Lica naar Utrecht geweest en de dekking bleek succesvol te zijn. Op de echo werden 3 à 4 pups gezien, misschien vijf, laat fokster Marianne Eggink weten. Lica is begin december uitgerekend. Meer info over deze dekking vind je op de AVLS website.

echoscopie van Lica

Een echografie op 13 november heeft uitgewezen dat Baka Inu Naughty Namtar drachtig is, laat fokster Esther Siteur-van Rijnstra weten. Er werden 5 pups gezien. De vader is Zohey Zeger Zenit Bastaja. De pupjes worden in de 2e week van december verwacht. Meer info over deze dekking op de AVLS website.

Een gezonde genenvariatie voor een gezond ras

door Johan Berends

Als de fokkerij alleen is gericht op homogeniteit en schoonheid en een ras op den duur alleen maar uit eenheidsworst bestaat, ontstaat er een groot probleem. Ik ben blij lid te zijn van een rasvereniging die dit probleem tijdig heeft onderkend. Een eerste stap is nu gezet op weg naar minder verwantschap tussen de honden, waardoor de inteelt in de toekomst beter beheersbaar wordt. Een outcross die door de Raad van Beheer volledig wordt ondersteund! Het gaat eindelijk de goede kant op. We willen met een outcross gezonde, vitale en vruchtbare Saarlooswolfhonden fokken, maar dan is het nog lang niet klaar. We zullen nog jarenlang moeten fokken om het rastypische karakter en het uiterlijk van ons ras te behouden. Maar het begin is er en is hoopgevend.

Samensmelting

Elk levend wezen heeft genen die bepalen wie wij zijn en hoe wij eruit zien, maar bij de samensmelting van eicel en zaadcel mengen ze niet met elkaar. Vergelijk het met de ballenbak van Ikea. Het mengt wel, maar elk balletje behoudt toch zijn eigen kleur.

variatie

Kinderen krijgen van hun ouders de helft van hun genen mee. De ene helft van pa, de andere helft van ma. De nieuwe combinatie bepaalt hoe het kind eruit ziet en wat in aanleg zijn karakter zal zijn. Pienter, brutaal, verlegen? Wat voor kleur ogen? Een wipneus of flaporen? Bij honden werkt dat precies zo. Welke vacht kleur krijgt Fikkie? Hoe groot wordt hij? Witte of

het gaat eindelijk de goede kant op

zwarte poten? Een brutaal of verlegen hondje? Fikkies genen geven het antwoord. Ze zijn de blauwdruk van het leven.

Familie

Vuilnisbakkies zien er allemaal anders uit. Lange poten, korte poten, flaporen, staande oren, krulvacht, langhaar, gevlekt, verschillende vachtkleuren. Maar bij rashonden is dat anders. Die zien er allemaal hetzelfde uit. Hoe komt dat? Het antwoord is: homogeniteit. Fokkers kruisten honden met elkaar die familie waren. Vaders met dochters, moeders met zonen en broers met zusters. Tot voor kort mocht het allemaal. Zo werden de pups homogeen. Hun eigenschappen waren genetisch vastgelegd.

Door deze incestteelt (later lijnenteelt) werden veel genen hetzelfde in vrijwel alle individuen van een ras. Alle pups moesten het rastypische ideaalbeeld zo veel mogelijk benaderen. Fokkers fokten graag met die ene reu - de kampioen van de show - die perfect aan de rasstandaard voldeed. De pups van die reu voldeden ook weer aan de rasstandaard, maar... ze werden allemaal familie van elkaar.

De genenvariatie nam dramatisch af. Zolang zich nog geen problemen voordeden, was iedereen nog blij, maar toen een paar zieke genen het feestje van die mooie, raszuivere rashonden begonnen te verstoren, was het feestje voorbij.

Groeiend inzicht

Want genen kunnen vervelende ziektes veroorzaken en dat wordt óók aan de pups doorgegeven. Gelukkig is de kans dat ze elkaar kruisen niet zo groot, maar die kans is veel groter in een kleine populatie, zeker als de voorouders familie van elkaar zijn. De nakomelingen hebben dan immers veel dezelfde genen! Gelukkig groeit het inzicht steeds meer dat gevarieerde genen veel gezonder zijn voor een populatie dan gehomogeniseerde genen. Variatie, dáár moet de natuur het van hebben!

Heilige huisjes

De AVLS vervult met het outcrossplan een voortrekkersrol in de hondenwereld. Fokkers zitten klem met al die honden die familie van elkaar zijn. Dat is niet zomaar terug te draaien. De enige manier om de genen weer op een gezond en gevarieerd peil te krijgen, is het inbrengen van nieuw bloed. Nieuwe genen van andere rassen zodat de variatie toe en de verwantschap afneemt. Sommige fokkers horen dit niet graag, want dan kom je aan een heilig huisje: raszuiverheid! En hoe is het met heilige huisjes? Daar mag je niet aankomen, want die zijn niet voor niets heilig. Maar als je moet kiezen tussen een raszuivere hond met ziekmakende genen of een hond met een kerngezonde genenmix? Ik zou het wel weten!

La vache qui rit of aan de dood ontsnapt...

Op vakantie in Frankrijk in de Auvergne in het departement Cantal beleefden onze oud-voorzitter Jan Dirkzwager en zijn vrouw Astrid samen met hun Saarlooswolfhonden Luca en Igor een hachelijk avontuur. Het Franse platteland is niet altijd zo onschuldig als het er op het eerste gezicht uitziet.

door Jan Dirkzwager

Ja, ik voel me wel een beetje verplicht een stukje te schrijven over de avonturen met onze honden. Nog maar net afgetreden als voorzitter en op vakantie op de belangrijkste verenigingsdagen. Shame on me! Ten tijde van de clubmatch waren wij in Frankrijk. Nauwkeuriger: de Auvergne. Om precies te zijn in de Cantal. Een schitterend oud-vulkanisch gebied, voornamelijk platteland en rustig. Wij zaten in

het mooie landschap van de Cantal

een heerlijk huisje. Het was een oude koeienstal die was omgebouwd tot gite. Gite Panda, dus ook nog door het Wereldnatuurfonds geselecteerd voor de kwaliteit van de omgeving. Natuurlijk was de tuin omheind. De boer van wie wij het huisje huurden had de hoogste plek in het dorp. Wij zaten er vlak onder, ca. 900 meter hoog met mooi uitzicht (foto boven).

Vesting

Wij werden verwelkomd door de vrouw des huizes en haar drie honden, die de kudde koeien pogen op te drijven. Wij wachtten maar eventjes voordat wij Luca en Igor uit de auto lieten stuiten.

de reden om zelf altijd beddengoed mee te nemen

De drie honden van de boer(in) werden dan ook snel buiten onze vesting geleid en Luca en Igor konden het terrein verkennen. De honden begroetten elkaar luidkeels aan beide zijden van de afrastering. De namen van de honden waren onder andere Atilla (Pyrenese berghond) en Idéfix (een van de twee bordercollies). Onze honden hadden het buiten, maar ook binnen prima naar de zin. Wandelen kon vanuit huis, maar het gebied is vrij groot, dus we trokken er regelmatig met de auto op uit om elders te wandelen met geweldige pieken als de Puy Mary en le Plomb du Cantal. Dagelijks tochten van drie tot vier uur; genieten dus voor de honden.

Klauteren

Luca, inmiddels 12 jaar, ging nog goed mee. Zij weet wat zij wel en niet kan en kon ook vaak los. Igor reageert met zijn 8 jaar nog overal op en ging dus meestal vast. Eén keer moesten we door een kloof en dat was echt klauteren. Het protocol werd nu omgedraaid. Igor ging los want anders trok hij je mee de rotsen af. Gelukkig was er op dat moment niets in de buurt. Luca wilde niet: het was een steile rotsige afdaling, waarop zij te weinig grip had. Zij liep terug. Er was echter geen andere manier om deze kloof te passeren. Terug was ook geen optie meer: we waren al op meer dan 2/3 van de route en zagen dat niet zitten. Ik ging halverwege

staan, Astrid spande Luca in met twee lijnen en “dwong” haar af te dalen. Langzaam zakte Luca naar beneden en kreeg beneden weer voet aan de grond. Het enige heikele moment voor Luca, wat haar lopen betreft, tijdens onze tochten. Hoe lang houdt zij het nog vol? Zou het ooit misgaan tijdens een wandeling? Overdenkingen die je soms wel hebt. Niet te lang bij stilstaan. Het was even een heftig stukje,

Cerval

maar het was er ook wel erg mooi. Zo te zien genoten de honden ook van het uitzicht.

Cerval

Onderweg tijdens een van onze wandelingen keken wij verbaasd naar een hond die buiten in de tuin stond. Het leek wel een Saarloos Wolfhond? Sterker het was er een! Het was de eenjarige Cerval, reu. De eigenaren hadden hem bij een fokker uit Zwitserland gehaald. Helaas was hij lijder van DM, dus er zou niet mee gefokt wor-

Astrid met Igor en Luca

den. Ze hadden ook nog een 13-jarige American Staffordshire. Ze lieten Cerval nog niet alleen binnen, want dan sloopte hij teveel. Hij had dus een kennel in de tuin en kon gezelschap krijgen van de Stafford. Dat ging goed. Verbazingwekkend was ook weer te zien dat Igor veel rustiger reageert bij een ontmoeting met een andere Saarloos, dan bv. met Idéfix en Atilla. Bijzonder: op 1150 km van huis, in min of meer the middle of nowhere (buiten de bebouwde kom van dorpje Thiézac) kom je een Saarloos Wolfhond tegen.

Peloton koeien

Weer thuisgekomen werden de koeien uit de weide om ons heen verplaatst. De honden moesten ze naar een hoger gelegen weiland drijven. De koeien kwamen nieuwsgierig langs de afrastering van ons huis. Dat vond Igor wel interessant en liet hij weten ook. Hij stuitte in het rond en maakte kabaal. De koeien schrokken. Het hele peloton koeien stootte terug naar waar ze vandaan kwamen.

De drijvende honden konden dit niet corrigeren. Tien minuten later ging de boerin met haar honden en koeien op ruime afstand van ons huis voor een tweede poging. Die slaagde. De boerin zei dat ze dit met honden nog niet eerder had meegemaakt. De koeien reageerden er nooit op. Mogelijk zagen ze toch een wolf in onze honden? Zij wist het niet, vond het ook niet erg. Zij bleef Luca en Igor schitterend vinden.

Koeien. Dat waren wel de grootste obstakels tijdens de wandelingen. Bijna elke wandeling kende wel hekwerken die je moest openen en dicht doen om een stuk land te doorkruisen. Daarbinnen liepen koeien. Je wordt vaak gewaarschuwd: liever niet met de hond, maar meestal: toegang mits aangeliind. Kijk uit voor koeien met jongen. Soms best een beetje spannend. Vaak ook keken ze niet op of om en kauwden lekker door. In le Plomb du Cantal, een skigebied en een soort maanlandschap, wandelden we waar veel koeien stonden. Veelal midden op het pad. Wij moesten dan ook steeds van het pad af en onze route zoeken. Tot er geen alternatief was.

Vervaarlijk geluid

We passeerden een grote koe op nog geen 5 meter van de doorgang die we moesten hebben om onze weg te vervolgen. Er stond een groot kalf. Ik liep er snel met Luca langs. Astrid volgde met Igor. Het kalf was nieuwsgierig en stapte op Igor en Astrid af. Igor moest niets van deze dreiging hebben en stond op zijn achterste poten. Op dat moment hoorden wij een vervaarlijk geluid: de koe kwam van boven op Astrid en Igor afgestormd. Igor sprong en blafte. De koe haperde. Astrid trok bleek weg. De koe keek vervolgens naar Luca en mij en zag daar blijkbaar meer kansen. Luca aanschouwde het liggend. Ik kreeg Luca niet weggetrokken en de koe naderde. Luca trok haar

lip op, maar beet niet. De koe kwam met de kop naar beneden naar Luca toe. Die verroerde zich niet. De koe raakte Luca. Luca piepte, ofschoon ze nog amper geraakt werd. De koe "lachte", stapte naar achteren, ging bij haar kalf staan en loeide. Haar roep werd beantwoord door de andere koeien. Astrid passeerde op 5 meter afstand de koe en ging het pad op waar we onze weg moesten vervolgen. De koe bleef staan. De versterking bleef achter, meer dan een gejuich klonk niet op.

Hachelijk moment

De koeien vonden het blijkbaar voldoende ons schrik aan te jagen. Het was een hachelijk moment. Het had helemaal verkeerd af kunnen aflopen en dat gebeurt enkele keren per jaar. Astrid was dan ook behoorlijk ontdaan. Ik had me niet gerealiseerd dat het inderdaad voorkomt dat mensen het enkele keren per jaar moeten ontgelden in een strijd met een zorgzame moederkoe. Nu begrepen we ook waarom al die mensen met stokken lopen, hoewel ik me afvraag of dat in deze situatie zou hebben geholpen of juist olie op het vuur zou hebben ge-goooid. Het redelijk rustig blijven en niet

la vache qui rit

wegrennen, heeft denk ik meer zoden aan de dijk gezet. Eigenlijk houden wij ons voor dat Luca de enige juiste reactie gaf: ontzag tonen en niet aanvallen. De koe voelde zich de baas en kon zich weer op haar kroost richten. Aan de dood ontsnapt. Daar kan je mee thuiskomen. We zullen in het vervolg nog beter opletten als wij in een wei met koeien lopen. Ik hoop de volgende keer weer bij de belangrijkste verenigingsmomenten te zijn. Het is in ieder geval wel zo veilig.

Cavom[®]

de natuurlijke voeding

Cavom is de volledige
en hoogwaardige maaltijd
voor uw hond.

Cavom bevat alle essentiële
voedingsstoffen in de juiste
verhouding.

Cavom is voordelig
in gebruik, door de hoge
energiewaarde en de lichte
verteerbaarheid.

Voor specifieke vragen over
Cavom kunt u altijd contact
met ons opnemen.

Netto ter beschikking
(M.E.) ± 4200 Kcal/kg

Cavom daar draait een gezond hondenleven om

VDM Diervoederfabriek B.V., Tussendiepen 9 -13, 9206 AA Drachten,
Tel: +31(0) 512 51 59 55, Fax: +31 (0) 512 51 60 50, E-mail: vdm@cavom.nl

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

www.editoo.nl

Indien onbestelbaar: Secretariaat AVLS
De Ruyterweg 11, 2665 AL Bleiswijk

De rasvereniging voor alle Saarlooswolfhonden

www.avls.nl